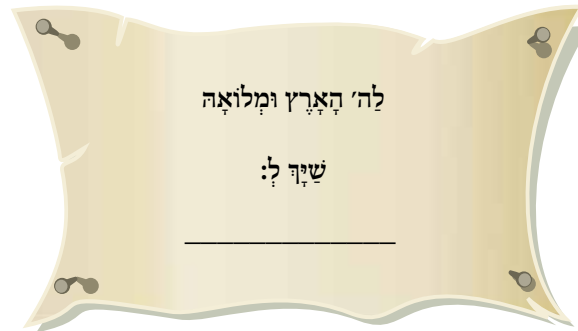

הַשַּׁבָּת שְׁלֵו

חַיּוֹת הַשַּׁבָּת לְגִיל הַיָּרֵךְ

השבת שלי

מסת"ב: 9005505157123

יוצא לאור ע"י:

© כל הזכויות שמורות

נדפס בישראל ה'תשע"ז • 2017

כתיבה: נ. רוזנבלט

הגהה: שלמה מאיר מארק

ניקוד: ש. לוי

איורים: חנה מן ההר

גרפיקה: ש.ה.

עיצוב עטיפה: קריאיטיב מיזם

הדפסה וכריכה: מפעלי דפוס כתר

בְּרוּכִים הַבָּאִים אֶל מִשְׁפַּחַת לִוִּי!

הִתְדַעוּ מַה קוֹרָה כָּאן בְּאֶפֶן קְבוּעַ?

כָּלֵם מְחַכִּים לְשַׁבַּת כָּל הַשְּׁבוּעָה!

רוֹצִים לְהַצְטַרֵּף? בָּאוּ, בְּשִׁמְחָה,

נִתְכוּנִן כָּלְנוּ יַחַד לְשַׁבַּת מְנוּחָה!

אֶפְשָׁר לְהַכְנִס, הַדֵּלֶת פְּתוּחָה!

"היום יום ששני!" קרא דובי בשמחה,
עת חזר מהגן עם התיקיה הנפוחה.

המכנס של שבת כבר מוכן על השדה,
גם כפת הקטיפה, והפפיון לצדה.

ורק החלצה עדין לא גהצה!
דובי לוקח אתה אל אמא פריצה...

ומי זה נתקל בו בחדר הכביסה?
"חני!" הוא קרא, "מה גם את כּאן עושה"?

"היום יום ששני!" חני צוהלת,
"ומה אַתָּה עושה כּאן?" את דוּבֵי היא שואלת.

"הבאתי לאמא לגהץ את הבגדים!"
ענו יחד וצחקו - שני החמודים.

דוֹבֵי וְחַנֵּי לְעֹזֵר כָּבֵד יְכוּלִים
מִמֶּשׁ כְּמוֹ יְלָדִים גְּדוּלִים.

”כָּבֵד אֲסַפְתִּי מִזְמַן אֶת כָּל הַקְּשִׁיּוֹת,
וְעַכְשָׁו אֲנִי מְסִים עִם הַקְּבִיּוֹת!”

דוֹבֵי מְסַפֵּר, וְאַחַר מְסִיעַ בְּשׁוּרָה,
אֶת הַבָּבוֹת הַקְּטַנּוֹת אֶל תּוֹךְ הַמְּגֵרָה.

עַל הַשֵּׁלֶחַן הַגָּדוֹל מִפֶּה לְבָנָה,
וְחָנִי עִם כָּלִי הַשֵּׁבֶת כְּכַר מוֹכֵנָה,

מִנִּיחָה סָבִיב אַרְבַּע צִלְחוֹת,
לְאָבָא, לְאָמָא, לְאָח וְלְאָחוֹת.

אָמָא מִהַמְטִיכָה מִכִּיטָה, מְרוֹצָה,
"חָנִי שְׁלִי! אֵת מִמֶּשׁ חֲרוֹצָה!"

”טוּוּוּ וּוּוּוּוּ”

”שִׁבְתָּ כְּבָר מְגִיעָה! כֵּן, אָנִי יוֹדֵעַ!
”כִּי אֶת הַצְּפִירָה מִבְּחוּץ אָנִי שׁוֹמֵעַ!”

חֲנִי וְדוֹכֵי מְחַכִּים בְּשִׁקְטִי,
וְהֵיד שֶׁל אִמָּא אַתֶּם מְחַבֶּקֶת.

”אָנִי כְּמוֹ אִמָּא!” חֲנִי מִתְרַגֶּשֶׁת,
נֵר קָטָן וְלָבָן – לְהַדְלִיק הִיא נִגָּשֶׁת.

אַל תּוֹךְ קַפַּת הַכֶּסֶף הַמְבָרִיקָה
אִמָּא מִשְׁלֹשֶׁת מַטְבֵּעַ לְצִדָּקָה.

עִם גְּפֻרָה אַרוֹךְ מִדְּלִיקָה אֶת הַנֵּרוֹת,
וּמִתְפַּלֵּת אֶל מוֹל הַשְּׁלֵהבוֹת הַזוֹהָרוֹת.

"מֵעַנִּין מַה הַפַּעַם בְּשִׁקִּית הַמְּמַתְקִים",
דוֹבֵי וְחֲנֵי אֶת הַשְּׁפָתִים מְלַקְקִים...

"אני שמח כל כך שהשבת שוב נכנסת,
גם אני רוצה ללכת עם אבא אל בית הכנסת!"

"לכה דודי לקראת כלה",
דובי שר עם כלם במקהלה.

בסוף התפלה הגבאי מכריז בקול:
"והנה ספריה לדובי הגדול!"

היא רצה להביא את התיקיה,
"ספרי לי, אמא, מספר הספריה!"

"היצירות כה יפות!" אמא מתפעלת,
והנה אבא ודובי כבר בדלת.

בבית מול הנרות אמא יושבת,
את הזמן הזה חני הכי אוהבת.